



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 marca 2018 r.

Pozycja 40

POSTANOWIENIE z dnia 27 lutego 2018 r. Sygn. akt Ts 138/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz – przewodniczący i sprawozdawca
Jarosław Wyrembak
Grzegorz Jędrejek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia Sp. z o.o. i W.D. na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 marca 2017 r. o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 czerwca 2016 r. (data nadania) Sp. z o.o. i W.D. (dalej: skarżący) zakwestionowali zgodność art. 48 ust. 2 pkt 1 lit. a i b, art. 48 ust. 3 pkt 1 oraz art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, ze zm.; dalej: prawo budowlane) w zakresie obejmującym słowo „obowiązującego” z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 29 marca 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał uznał, że art. 49 ust. 1 pkt 1 prawa budowlanego nie był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia o prawach podmiotowych skarżących. Ponadto stwierdził, że zarzuty skarżących w pozostałym zakresie są oczywiście bezzasadne.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący nie zgodzili się ze stanowiskiem Trybunału. Zdaniem skarżących art. 49 ust. 1 pkt 1 prawa budowlanego był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia o ich prawach. Skarżący uważają też, że do naruszenia ich praw podmiotowych doszło w wyniku uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania, w którym należąca do nich działka została objęta zakazem zabudowy, co uniemożliwiło legalizację samowoli budowlanej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane analizowaną skargą nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie ustawy o TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy ustawy o TK.

2. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

4. W pierwszej kolejności Trybunał podtrzymuje ocenę, zgodnie z którą art. 49 ust. 1 pkt 1 prawa budowlanego nie był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia o prawach podmiotowych skarżących. Przepis ten umożliwia organowi nadzoru budowlanego prowadzenie postępowania legalizacyjnego w sytuacji, gdy inwestor spełni w wyznaczonym terminie obowiązki nałożone na niego postanowieniem wydanym na podstawie art. 48 ust. 3 prawa budowlanego. Skoro skarżący nie spełnili żadnych obowiązków, które zostały na nich nałożone w postępowaniu legalizacyjnym, to w ich sprawie nie mógł mieć (i nie miał, co wynika z treści załączonych do skargi orzeczeń) zastosowania zaskarżony przepis. Dla powyższej oceny nie ma znaczenia podnoszona w zażaleniu okoliczność, że przepis ten stanowi z pozostałymi zaskarżonymi przepisami „logiczną całość, określając aktualnie obowiązujący kształt instytucji legalizacji samowoli budowlanej”. Zgodnie bowiem z art. 79 ust. 1 Konstytucji w skardze konstytucyjnej można kwestionować tylko te przepisy, które były podstawą prawną ostatecznego orzeczenia o prawach podmiotowych skarżącego.

5. Nie są zasadne także te argumenty przedstawione w zażaleniu, które zmierzają do podważenia oceny Trybunału o oczywistej bezzasadności zarzutu niekonstytucyjności art. 48 ust. 2 pkt 1 lit. a i b oraz art. 48 ust. 3 pkt 1 prawa budowlanego.

Trybunał zasadnie przyjął, że ingerencja w prawa podmiotowe skarżących nastąpiła nie z powodu treści zaskarżonych przepisów, lecz z powodu istotnych zaniedbań, których dopuścili się w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi konstytucyjnej. Jak wynika z orzeczeń wydanych w sprawie skarżących, wybudowany przez nich obiekt został uznany za samowolę budowlaną, gdyż nie był on tym zamierzeniem budowlanym, do którego odnosiło się dokonane przez nich zgłoszenie. Zgłoszenie dotyczyło bowiem trzech podpiwniczonych budynków gospodarczych, podczas gdy wybudowano budynek o konstrukcji monolitycznej. Skarżący pomimo wdrożenia wobec nich procedury legalizującej tę samowolę budowlaną w toku całego postępowania nie podjęli żadnych działań, by wypełnić obowiązki nałożone na nich przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Jak stwierdził w decyzji z sierpnia 2013 r. Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w K., orzeczenie

nakazu rozbiórki było konieczne, bowiem skarżący zaniechali wypełnienia obowiązków nałożonych na nich przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w postanowieniu z sierpnia 2009 r. Choć za nową okoliczność w sprawie uznał on objęcie działki, na której znajduje się samowola budowlana, miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, to podtrzymał ocenę, zgodnie z którą legalizacja samowoli nie była możliwa z uwagi na niewypełnienie przez skarżących obowiązków nałożonych przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Skoro skarżący nie przedłożyli niezbędnych dokumentów na żadnym etapie postępowania legalizacyjnego, to nie można przyjąć, że w ich przypadku przyczyną niemożności legalizacji było uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania. Kwestionując konstytucyjność art. 48 ust. 2 pkt 1 lit. a i b oraz art. 48 ust. 3 pkt 1 prawa budowlanego, skarżący w istocie zmierzają do uchylecia się od skutków tego, że nie przedłożyli w toku procedury legalizacyjnej niezbędnych dokumentów. Zasadnie zatem Trybunał uznał, że późniejsze uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie było przyczyną wydania wobec skarżących nakazu rozbiórki. Skarga konstytucyjna jako subsydiarny środek ochrony praw podmiotowych nie może bowiem służyć korygowaniu zaniedbań, których dopuszczono się w postępowaniu służącemu merytorycznemu załatwieniu sprawy.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.